

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea su-
fletească a credincioșilor

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ISIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 81 / 9 Ianuarie ANUL IV, 2022

POCĂINȚA – CALEA SPRE ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

Duminica aceasta, prima după Bo-
tezul Domnului, Sfinții Părinți au rân-
duit să se citească în biserici pericopa
evangelică de la Matei în care se re-
latează începutul activității publice a
Mântuitorului (Matei 4, 12-17).
Vedem aici că primele cuvinte pe care
le-a spus Hristos la începutul activității
Sale de predicare a Evangheliei mân-
tuirii au fost acestea: „Pocăiți-vă căci
s-a apropiat Împărăția ceru-
rilor” (Matei 4,17). Așadar, putem
înțelege de aici că fără pocăință nu
putem avea viață înnoitoare, mân-
tuire, intrare în Împărăția cerurilor.

În accepțiunea Sfinților Părinți, mai
ales cei neptici și filocalici, regăsim
același sfat, cu insistență repetat:
"pocăiți-vă!".

În Patericul egiptean, îl auzim pe Avva
Meletie care, atunci când a fost între-
bat de ce s-a îndepărtat în pustie, a
răspuns: „Sunt un om păcătos și m-am
îndepărtat în pustie să mă pocăiesc”.
Pocăința nu este doar o etapă a vieții,
ci o permanență, o activitate ce face
parte constitutivă din demersul spiritu-
al al vieții omului.

În altă parte a Patericului, citim că
Sfântul Marcu Ascetul a zis: „Nimeni
nu-i mai bun și mai milostiv ca
Dumnezeu... însă, El nu va ierta pe
nimeni fără pocăință...Toate poruncile
se reduc la una singură, cea a
pocăinței...căci nu vom fi pedepsiți
pentru mulțimea păcatelor săvârșite, ci
pentru cele de care nu ne-am pocăit...
Pentru toată lumea, pocăința se
termină odată cu moartea.” („Traité
spirituels et théologiques”, Abbaye de
Bellefontaine). De asemenea, Avva
Isaia adaugă: „Domnul nostru Iisus
Hristos, știind că viclenia vrăjmașului
este mare dintru începuturi, ne-a rân-

duit pocăința până la cea din urmă su-
flare. Dacă nu ar fi rânduit pocăința, nu
ar fi fost posibilă mântuirea” (Recueil
ascétique, 16,30, Abbaye de Bellefon-
taine).

Schimbarea minții sau răsucirea duhului

Aceste câteva considerații, fundamen-
tate pe experiențele părinților duhov-
nicești ai pustiei, ne fac să înțelegem
că pocăința este o stare, un mod de
viețuire specific celor angajați în urcu-
șul duhovnicesc și care nu se referă
doar la ei, ci este calea pe care trebuie
să pășim și noi. Pocăința este o stare la
fel de actuală și firească pentru omul
contemporan, așa cum a fost și în
primele veacuri creștine, iar creștinul
de astăzi nu are mai puțină nevoie de
curăție decât au avut părinții filocalici,
pentru că Dumnezeu spre Care tindem
este neschimbat, iar omul, indiferent
de gradul de cunoaștere și de acces la
informație, rămâne același, în limitele
firii sale.

Termenul de pocăință, în general,
evocă regretul de a fi păcătuț într-o
formă sau alta; este sentimentul de
culpabilitate sau senzația de remușcare
provocată în suflet de rana pe care am
pricinuit-o aproapelui și chiar nouă
înșine. Așa o prezintă tratatele de
morală creștină, mai ales cele scolas-
tice. O astfel de definiție este totuși in-
completă și insuficientă. Dacă limităm
pocăința la sentimentul de remușcare,
abia am realizat o etapă a ei. Regretul
că am rănit pe cineva cu atitudinea
mea este un fapt important, dar nu su-
ficient. Metanoia, în limba greacă,
înseamnă ceva mai mult; metanoia
înseamnă schimbarea minții sau răsuci-
rea duhului; deci nu numai regretul
unei acțiuni trecute, ci transformarea
fundamentală a perspectivei noastre
de acțiune, o nouă manieră de a vedea
pe Dumnezeu, pe aproapele și pe tine

În Iordan Botezându-Te Tu, Doamne,
închinarea Treimii s-a arătat. Că
Glasul Părintelui a mărturisit Ție, Fiu
Iubit pe Tine numindu-Te; și Duhul, în
Chip de Porumbel, a adevărit întări-
rea Cuvântului, Cel Ce Te-ai arătat,
Hristoase Dumnezeule și lumea ai lu-
minat, Slavă Ție.

însuși. Pocăința nu este un acces de
remușcare interioară, ci o convertire
și o recentrare a vieții noastre pe
calea care duce la Hristos Mântu-
itorul.

Pocăința ca iluminare

A te pocăi înseamnă nu atât a
privi în jos la fărădelegile comise, la
imperfecțiunile tale, cât a ridica ochii
către Dumnezeu, de unde vine aju-
torul; nu a reveni la păcatele noastre
și a le justifica, ci a înainta către
Dumnezeu, cu încredere, și a părăsi
trecutul păcătos. În acest caz, pozitiv,
pocăința nu apare ca un simplu act, ci
ca o atitudine permanentă a vieții.
Pocăința nu este ceva care se
sfârșește așa cum am termina o faptă,
un eveniment, ci ea continuă
până la sfârșitul vieții. Caracterul
pozitiv al pocăinței apare lămurit în
spusele Proorocului Isaia (9,1), pe
care Sfântul Matei îl citează în Evan-
ghelia sa, înainte ca Hristos să cheme
la pocăință: „Poporul care stătea într-o
întuneric a văzut lumină mare, și

celor ce ședea în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit” (Matei 4, 16). Pocăința este deci o iluminare, o trecere de la întuneric la lumină. Pentru a trezi conștiința prezenței lui Hristos în tine, mai întâi trebuie să-L accepți în viața ta, ca, într-o lumină Lui, să poți descoperi mizeria păcatelor din interiorul tău. Așadar, în momentul în care omul începe să se apropie de Dumnezeu, începe să-și vadă și păcatele sale.

Acesta este deci începutul pocăinței: o viziune asupra frumuseții ce vine de la Dumnezeu, nu o imagine a mizeriei, a urâciunii și a iadului. Pocăința trebuie să încurajeze, nu să descurajeze pe om: „Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia” (Matei 5,4), zice Hristos. Prin urmare, pocăința nu înseamnă doar plângerea păcatelor, ci reconfortarea spirituală, care vine din iertarea divină capabilă să restaureze ființa păcatosului, redându-i frumusețea inițială și revelându-se ca un fir nevăzut ce leagă pe om de Dumnezeu, asemenea unei lumini ce luminează în noaptea păcatelor, dar pe care întunericul nu o poate cuprinde (cf. Ioan 1,5).

A te pocăi, cu alte cuvinte, înseamnă a recunoaște că există binele și răul, dragostea și ura; și, în același timp, a afirma că binele este mai puternic decât răul și a crede în victoria ultimă a dragostei. Cel curățit de păcate, prin pocăință, este cel care acceptă miracolul pe care-l face Dumnezeu cu el, iertându-i păcatele. Iar în măsura în care penitentul acceptă acest miracol, trecutul păcatos pierde pentru el caracterul ireversibil, care nu mai este o greutate intolerabilă. Iertarea divină rupe legăturile cauzelor și efectelor păcatului și dezleagă nodul pe care omul îl are în inimă și pe care nu a putut singur să-l desfacă. Numeroși sunt cei care deznădăjduiesc din cauza trecutului lor păcatos, zicând: „Nu-mi pot ierta niciodată răul pe care l-am făcut!” Incapabili să se accepte așa cum sunt, devin incapabili să creadă în Dumnezeu, Cel ce iartă păcatele oamenilor.

Astfel de oameni, în ciuda an-

goasei care-i domină, nici n-au început starea de pocăință, n-au atins înalta rațiune prin care să-și dea seama că dragostea va fi biruitoare, căci aceasta nu cade niciodată (cf. 1 Cor. 13, 1). Acești oameni n-au trecut prin „venirea în sine”, care constă în a zice: "Iisus mă iubește așa cum sunt. El doar așteaptă ca și eu să-L iubesc în neputința mea". Acestea sunt esența și fundamentul începutului pocăinței.

Spovedania, taina conlucrării omului cu Dumnezeu

Imediat după întoarcerea prin pocăință către Hristos, în suflet apare dorința întâlnirii cu El. Experiența pocăinței se dobândește, în mod deosebit, în Taina Sfintei Spovedanii. În timpul spovedaniei, însă, accentul nu trebuie pus nici pe duhovnicul săvârșitor al tainei, nici pe păcătosul în stare de pocăință și mărturisire a păcatelor, ci pe Dumnezeu Cel care primește mărturisirea sinceră și Care, prin iertare, îl integrează și reabilitează. Din momentul în care privim spovedania ca pe un act divin – al lui Hristos, nu al nostru – această taină ne va apărea într-o lumină pozitivă, excluzând teama și angoasa din ființa noastră. Ea nu mai este considerată ca o experiență a slăbiciunii umane, ci ca experiență a dragostei divine în noi, care se exaltă prin obținerea iertării curative din partea lui Dumnezeu.

Așadar pocăința nu trebuie să fie considerată o pedeapsă merită să răscumpere păcatele noastre. Mântuirea este darul liber al harului divin. Doar prin propriile eforturi nu putem niciodată spăla păcatele săvârșite. Hristos este unic Mediator între noi și Dumnezeu Tatăl și singur Mântuitor. Prin El suntem iertați în mod gratuit sau nu suntem iertați.

Astfel, iertarea are puterea reintegrării oamenilor, ca persoane în comuniune cu semenii și cu Dumnezeu, în trupul mistic al Bisericii și, implicit, a reabilitării în demnitatea de fii ai Părintelui ceresc.

Să punem de astăzi început bun vieții noastre urmând cu credință și dragoste îndemnul lui Hristos la pocăință, cu nădejdea că vom ajunge

să vedem Împărăția cerurilor. Amin (<https://eprb.ro/pocainta-calea-spre-imparatia-cerurilor>).

ÎN VĂȚĂȚURI

Cum se ia Agheasma mare sau Agheasma mică ?

AGHEASMA MICĂ se poate lua zilnic după anafură, iar **AGHEASMA MARE** (Cea de la Bobotează) numai cu post și spovedanie și întodeauna mai înainte de anafură cu binecuvântarea preotului.

Cel ce ia **agheasmă** trebuie să nu fi gustat nimic după miezul nopții.

Cu **agheasmă** se stropesc: casa și lucrurile din ea, curtea și grădina, mașinile, vitele, ogoarele, viile și livezile pentru a le feri Dumnezeu de rele.

Pentru cei bolnavi este de mare folos să guste **agheasmă** și să-și stropască cu ea părțile aflate în suferință.

Elevii și studenții pot lua **agheasmă mică** și să-și stropască cu ea fruntea și hainile spre a le lumina Dumnezeu mintea.

Femeile nu pot lua **agheasmă** în zilele de "necurăție trupească".

Cei căsătoriți nu pot lua **agheasmă** dacă s-au aflat trupește în acea zi.

Agheasma mică luată cu rugăciune și cu multe cuviință alungă duhurile rele, mințea o curățește de gândurile rele și o îndreptează spre rugăciune.